ఆంధ్రభూమి వార పత్రిక వారి ప్రేమ కథల పోటీలో

కన్సొలేషన్ బహుమతి పొందిన కథ

ముందే కూసిన కోయిల

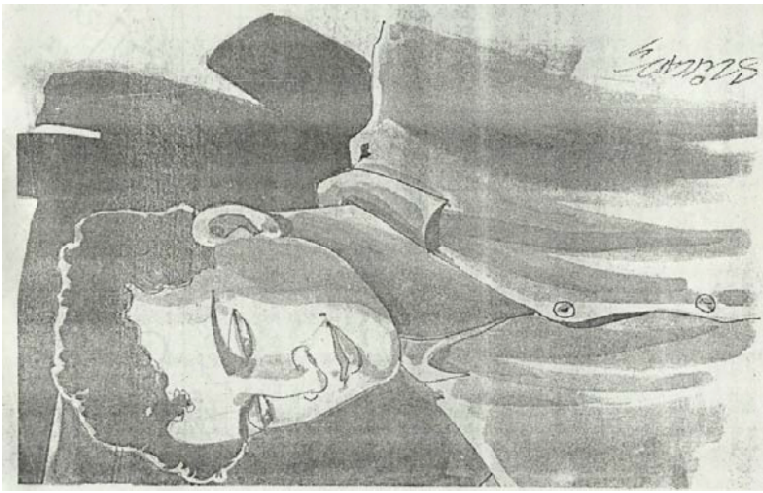

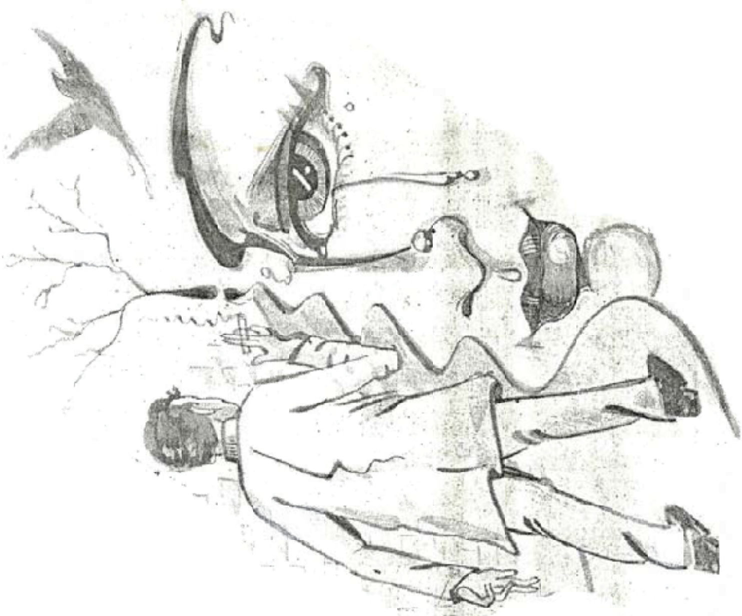

'ప్రియతమా!

నీకోసం ఈ మూగవీణ గుండె తంత్రుల్ని శృతి చేస్తున్నాను. మౌనగోడల పరదాలని తొలగించి పిలుస్తున్నాను. నీకోసం కొట్టుకుంటోన్న ఈ ప్రేమ గుండె చప్పుళ్ళు నీకు వినిపించాలని గుండెల్ని చీల్చి ఈ కాగితం మీద పరుస్తున్నాను. రా నా జీవన నేస్తమా! నీ విశాల బాహువుల మధ్య ఈ వెన్నెల్ని బంధించు. నీ గుండె గూటిలో కోయిలగా కలకాలం నిలిచిపోనీ.

ఆలస్యం కాకముందే ఈ అమృత హృదయాన్ని అంది పుచ్చుకోడానికి ముందే – పౌర్ణమి కన్నా చాలాముందే ఎగిరి వచ్చేస్తావు కదూ?

నీ రాక కోసం రెప్ప వేయకుండా ఎదురు చూస్తాను మిత్రమా నా జీవన సర్వస్వమా నా రంగుల కలల జీవమా...!

– నీ

వెన్నెల'

మళ్ళీ చదివాను. కళ్ళ మీద నమ్మకం కలగక మళ్ళీ మళ్ళీ చదివాను. తెలుగు భాష మర్చిపోలేదు కదా అనుకుంటూ మళ్ళీ మళ్ళీ మళ్ళీ చదివాను.

నిజం. అక్షరాలా నిజం. ఈ ఆహ్వానం పచ్చి నిజం!

వేయి గొంతుల్తో నా వెన్నెల పిలుస్తోంది! ఇన్నేళ్ళ మౌనాన్ని బ్రద్దలు చేసి కోయిలరాగం ఆలపిస్తోంది!

ఇది సత్యం.

కానే కాదు స్వప్నం.

ఇది సత్యం పరమ సత్యం!

ఓహ్! ఎంతదృష్టం! ఎంత ఆనందం!

గుండెలు పట్టనంత ఆనందం. గుండెలు భరించలేనంత సంబరం.

ఈ భూమ్మీద గల అత్యంత అదృష్టవంతుల్లో కెల్ల అదృష్టవంతుడ్ని కాబోతున్నాను.

వెన్నెల నా వెన్నెల నా జీవన వెన్నెల కాబోతోంది!

ఓహ్ పిచ్చెక్కిపోతోంది. పచ్చిగా పిచ్చిగా నర్తించాలన్పిస్తోంది. యావత్ ప్రపంచాన్నీ ఎడంకాలితో తన్నేసి వెన్నెలని గుండెల మీద ప్రతిష్ఠించుకుని ఎక్కడికో ఎక్కడెక్కడికో ఎగిరిపోవాలనుంది.

మోసాలూ ద్వేషాలూ కులాలూ కుట్రలూ ఆస్తులూ అహంకారాలూ లేని – వుండని స్వప్న సీమలోకి – స్వర్గలోకంలోకి ఎగిరిపోవాలనుంది.

వాటె లక్కీ ఫెలో అయామ్!

ఎన్నడూ మూగ కళ్ళతో తప్ప నోటి ద్వారా ఒక్క మాటా పలకని వెన్నెల ఇప్పుడు హృదయ ద్వారం తెరచి చేతులు చాచి మరీ పిలుస్తోంది! ఆహ్వానిస్తోంది!!

వెన్నెల!

అది ఆమె పేరు కాదు, ఆమె పేరుకు మారు నేను పెట్టుకున్న పేరు.

ఆ సంగత ఆమెకి తెలిసిన రోజున కనురెప్పల్ని టపటపలాడిస్తూ విస్మయంగా చిత్రంగా అభిమానంగా ఆనందంగా ఆమె చూసిన చూపు ఎన్ని జన్మలైనా సరే తను మరువగలడా? లేదు!

ఆ శుభదినాన...

ఎప్పట్లానే పెరట్లో మల్లె పాదు ప్రక్కన పడక కుర్చీ వేసుకుని పుస్తకం తెరిచాను.

నన్ను డిగ్రీ చదివించే శక్తి మా ఆర్థిక స్థితికి లేదు. అయినా చదువుతున్నానంటే అందుక్కారణం నా పట్టుదలా బామ్మ ప్రోత్సాహమూనూ. చదువుకి తగ్గ ఉద్యోగం చూసుకుని కుటుంబానికి ఆసరాగా నిలవమని ఇంటికెళ్ళినప్పుడల్లా నాన్న పోరుతూనే వుంటారు. గ్రాడ్యుయేట్‌ని కావాలి, పెద్ద ఉద్యోగస్తుడ్ని కావాలని మా బామ్మ ఆశ. నా కల.

అందుకే ఒక పెద్దింటి వారు దయదలిచి ఉచితంగా ఇచ్చిన వారి డాబా వెనుకనున్న చిన్న చీకటి కొట్టపు గదిలో, ఏదో ఇంత ఉడకేసుకుని తింటూ చదువుకుంటున్నాను.

నా చదువంతా ఆరు బయటే. లేకపోతే పగలు కూడా లైటు వేసుకోవాల్సొస్తుంది మరి.

మా రూము ప్రక్కనే ప్లీడరు గారి మేడ వుంది. పైభాగంలో ఒక గది మాత్రం వుంది. అందులో ఉంటూ అక్కడే చదువుకుంటూ ఆ బయటే కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నవ్వుకుంటూ వుంటూంటారాయన ఇద్దరు కూతుళ్ళూ.

పెద్దమ్మాయి డిగ్రీ చదువుతోంది. చిన్నమ్మాయి ఇంటర్ చదువుతోంది.

ఆ చిన్నమ్మాయే నా పాలిట పున్నమి వెన్నెల!

ఆమె చాలా బాగా పాడుతుంది. అలాగని నా చెవులకి అన్పించడమే కాదు. ఆమె స్నేహితురాళ్ళూ అంటూంటారు. వీణ మీద సుస్వరాలని మనస్సుని కదిలించేట్లు పలికించగలదు. వీణ వాయిస్తూ గొంతెత్తి పాడుతూంటే సాక్షాత్తూ సరస్వతీ దేవే యౌవనపు రాశిగా మారి వచ్చిందేమో అన్పిస్తుంది. పరిసరాలు కూడా అమాంతం ప్రశాంతంగా మారిపోతాయి. నేనైతే ఇహాన్నే మర్చిపోతాను.

మరో చిత్రమేమిటంటే నాకు పాత సినిమా పాటలూ, కరుణశ్రీ 'పుష్పవిలాపం', శ్రీశ్రీ 'సుప్తాస్థికలు' వగైరాలు నచ్చుతాయి. ఆమెక్కూడా అంతే. అవే తరచూ

పాడుతూంటుంది నా మనస్సు తెలిసినట్లు.

"నువ్వెక్కడో బీసీ కాలపు మనిషివి. 'అమ్మనీ కమ్మనీ దెబ్బ' లాంటివి పాడకుండా 'ఇది మల్లెల వేళ' అనో 'మళ్ళీ మళ్ళీ పాడాలి' అనో 'నడిరేయి ఈ జాములో' అనో పాడతావేంటే" అని అప్పుడప్పుడూ ఆమె అక్క విసుక్కూంటుంది కూడా.

కానామెకి తెలీదు – ఆ పాటల్లోని ఆర్ద్రత, గుండెల్ని పట్టేసే వేదన, దేని కోసమో తపించే ఆర్తి ఆ పాటల్లో ఆ గుండె గొంతులో మిళితమై నా గుండెల్ని మెలిపెట్టి బలంగా ఆమె వైపు లాగుతుందని.

ఆమె మాట విన్పించని రోజు – ఆమె పాట ఊపిరి పోసుకోని వారం – నాకెంతో అశాంతిగా ఆవేదనగా మరణశిక్ష విధింపబడిన ఖైదీ మనఃస్థితిలా వుంటుంది.

ప్రక్క ప్రక్కనే వుంటున్నా, రోజూ చూసుకుంటున్నా, చూపులు చిక్కుకుంటున్నా, ఎంతో అవకాశం వున్నా ఎన్నడూ మా ఇద్దర్లో ఎవరమూ కూడా పెదవి విప్పి పలకరించుకోలేదు. ఇక మనస్సు విప్పుకోడానికి ఆస్కారమేముంది గనుక!

బంధువుల పెళ్లికి వూరికెళ్ళి వారం రోజుల తర్వాత ఆమె వచ్చిందవాళ. గది ముందున్న బాల్కనీలో కూర్చుని వీణ దుమ్ము దులిపి తీగల్ని శృతి చేసింది. గొంతు విప్పి అమృతపు సోనల్ని కురిపించింది.

"మనసున మల్లెల మాలలూగెనే..."

నా పరిస్థితి కనులారా చూసి, అప్పటికప్పుడు దేవులపల్లి ఆ గీతం రచించి, పాడమని ఆమెకిచ్చారేమో అన్పించేట్లుంది నా స్థితి.

మబ్బుల్ని చూసిన మయూరంలా నాట్యం చెయ్యాలన్పించింది. చేశానేమో కూడా. లేకపోతే ప్రక్కనున్న మల్లె పందిరి ఎందుకు నవ్వుతుంది! చిరుగాలి దరహాసాల్నెందుకు చిందిస్తుంది? మేఘమాలికలు ఓరగా ఎందుకు నవ్వుతాయి?

"ఓహ్! వెన్నెలా నీ అమృతపు ఝరిలో తడిసి ముద్దైపోయాను"

మరి నిగ్రహించుకోలేక గట్టిగానే అరిచాను.

ఒక్కసారే ప్రకృతి స్తంభించినట్లు ఆమె పాటా వీణానాదం ఆగిపోయాయి. వింతగా వినూత్నంగా విచిత్రంగా చూసింది. విచ్చీ విచ్చని గులాబి మొగ్గల్లా పెదవులు మందహాసం చేశాయి. ఆమె మోము అదోరకపు కాంతితో మెరిసిపోయిందొక్కసారే.

"వెన్నెలా వెన్నెలా వేనవేల నమస్సుమాంజలులు" ఉద్వేగంతో గుండె లోతుల్లోంచి తన్నుకొచ్చాయి మాటలు.

ఆమె చుట్టూ చూసింది.

చిక్కగా పరచుకునుంది చీకటి.

నా సంభోదన ఎవరి నుద్దేశించో అర్థమై అర్థవంతంగా ఆనందంగా సిగ్గుగా చిలిపిగా అల్లరిగా నవ్వింది.

నా మీద ముత్యాల వాన కురిసిన అనుభూతికి లోనై అమందానంద కందళిత హృదయార విందుడనైనాను.

ఆ చూపు – ఆ నవ్వు –

నా హృదయపు కేన్వాసు మీద పదిలంగా చిత్రించుకున్నాను.

అదిగో ఆ క్షణం నుంచీ మా చూపులకి భాష వచ్చింది.

ఎన్నెన్ని మూగబాసలు గుది గుచ్చామో, ఎన్నెన్ని భావనా ప్రకంపనాలు సృష్టించామో మా గుండె రికార్డర్లకి కూడా తెలీదేమో.

మా ఇద్దరికీ తెలుసు. ఆమె ఆకాశమనీ నేను నేలయనీ, మా ఇద్దరి నడుమ అధిగమించ తరంగాని అనంత దూరం వుందనీ.

ఆమె ఆస్తీ డబ్బు పేరూ పలుకుబడి ఉన్నత కుల నామమూగల ప్లీడరుగారి అమ్మాయి. అందం చందం చదువూ సంధ్యా గల వన్నె చిన్నెల బరిణె.

నేనో? ప్లీడరు గారి భూమిలోని కొంత భూమిని కౌలుకి చేస్తున్న అటు రైతూ ఇటు కూలీ కాని సన్నకారు రైతు బిడ్డని. డిగ్రీ నది మధ్యలో ఈదుతున్న వాడ్ని.

అయినా మాలో భయం ప్రవేశించలేదు. అధైర్యం ప్రవహించలేదు.

ఈ ప్రపంచాన్ని ఎదిరించి విజేతలం కాగలమన్న ధీమా మా గుండెల్నిండా వుండేది. ఎంతైనా మావి యువరక్తమూ తెల్లని మనస్సులూ కదా.

ఫైనల్ ఇయర్ పరీక్షలయ్యాయి. రూమునీ ఊరినీ ఖాళీ చెయ్యాలి. మనస్సు నిండా నిండిపోయి వున్న వెన్నెలకి వీడ్కోలు ఎలా ఇవ్వాలో తెలీక, సతమతమవుతూండగా నాన్న వచ్చాడు. కౌలు సొమ్ము ప్లీడరుగారి కివ్వడానికొచ్చారాయన.

తనతో నన్నూ రమ్మన్నారు. వెన్నెలని దగ్గర్నుంచి చూసే భాగ్యం కలుగుతుందనే ఆశతో వెళ్ళేను.

ప్లీడరుగారు ఊయల బల్లమీద వూగుతూ కూర్చున్నారు. నాన్న వంగి దణ్ణాలు పెట్టి గుమ్మం బయట గొంతుక్కూర్చున్నాడు. తల కొట్టేసినట్టుగా వుంది నాకు. అనవసరంగా వచ్చినందుకు తిట్టుకుంటూ ఎడంగా నిలబడ్డాను.

డబ్బుని గుమ్మంలోపల పెట్టేడు నాన్న. ప్లీడరుగారి భార్య దాని చుట్టూ తులసి నీళ్ళు చిలకరించి డబ్బు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడొచ్చింది హాల్లోకి వెన్నెల. నన్నూ నాన్ననీ మా పరిస్థితినీ చూసింది. ఆమె కళ్ళలోపల సన్నటి కన్నీటి పొర కదిలింది.

"అరె అక్కడే నిలబడిపోయావేం. లోపలికొచ్చి కూర్చో"

నా ఎద మీద కురిసిన పన్నీటి జల్లు ప్లీడరుగారు చూసిన కోపపు చూపుకి ఆవిరై పోయింది.

"ఇతను మన ప్రక్కింట్లో వుంటున్నాడు. మా కాలేజీ లోనే చదువుతున్నాడు. బ్రిల్లియంట్ స్టూడెంట్ నాన్నగారూ"

"నువ్వు లోపలికెళ్ళు"

అరక్షణం తటపటాయించి నా వంక జాలిగా చూసి విసురుగా వెళ్ళిపోయింది. నా ప్రాణం జివ్వుమంది. 'రేయ్' అని ప్లీడరుగారి మీద ఉరుమై విరుచుకుపడాలన్పించింది. అయినా ఎలాగో నిగ్రహించుకున్నాను. ఆయన వెన్నెల తండ్రి అవడం వల్ల.

"సిన్న పిల్ల కదండి. మంచీ సెబ్బరం తెలీవండి" నాన్న అన్నాడు.

"ఇందులో తెలీకపోడానికేముందీ, ఎవరి స్థానాల్లో వాళ్ళుండాలి"

"మన కాలం ఏరు ఇయాల్టి కుర్రాళ్ళ కాలం ఏరు"

ఆయన నాన్న వంక తీక్షణంగా చూశారు. నాన్న నీళ్ళు నమిలాడు.

"తాతల కాలం నుంచీ తవర్నే నమ్ముకునున్నోళ్ళం.మా పిల్లగాడిక్కూడా తవరే ఏదో దారి సూపాల. కాలేజీ సదువై పోయిందండి..."

"కుల వృత్తికి సాటిరాదు గువ్వల చెన్నా అన్నారు పెద్దలు. కులవృత్తుల్ని వదిలేసి చదువులూ ఉద్యోగాలూ అంటూ పోతే ఇహ వ్యవసాయాలెవరు చేస్తారూ, ధాన్యాలెవరు పండిస్తారు. అయినా ఈ బోడి చదువులకి ఉద్యోగాలు దొరికే కాలమా ఇది. ఎందుకొచ్చిన పరుగుళ్ళూ కాళ్ళ పీకుళ్ళూ గాని కుర్రాడ్ని వ్యవసాయంలో పెట్టెయ్యి. ఇవాళ రేపు వ్యవసాయాన్ని మించింది లేదు. రొయ్యల చెరువు తవ్విద్దాం. ఇహ డబ్బే డబ్బు నీకూ నాకూ కూడా"

"తవఁరు రొయ్యల సెరువులు తవ్వితారా!" సృష్టిలోని ఆశ్చర్యమంతా నాన్న గొంతులో ప్రతిఫలించింది.

"తప్పేవుందీ. మేం తినమని చెప్పి మేం చెరువులు తవ్వకూడదనీ, అందులో రొయ్యలు పెంచకూడదనీ లేదుగా. నీకు తెలుసో లేదో చదువుకున్న కుర్రాడికి రొయ్యల సాగుతో పోటీ పడగల ఉద్యోగమేదీ దొరకదు. పైగా నీ కళ్ళముందే వుంటాడు. పని తక్కువ, ఫలం ఎక్కువ. ఆలోచించుకో. వచ్చే నెలలోనే చెరువులు తవ్వించేద్దామను కుంటున్నాను"

ఆయన భావం అర్థమైంది. ఊడ్పు భూముల్ని రొయ్యల చెరువులుగా మార్చెయ్య బోతున్నారు. నేనుంటే చెరువుల బాధ్యత మాకప్పగిస్తారు. లేదంటే వేరెవరికో లీజుకిస్తారు.

ఇన్నేళ్ళనుండి ఆ పొలాన్నే నమ్ముకునున్న మా నోట మన్ను కొట్టబోతున్నారా?!

నాన్న ఏదేదో చెప్పేడు. చెరువుల్ని చూసే పని తన కిమ్మన్నాడు. కొడుకు ఉద్యోగాని కెళ్ళిపోయినా తన రెక్కల్లో శక్తి వుందన్నాడు. పొలం నుండి పొమ్మంటే దిక్కు లేకుండా పోతామని కంట తడి పెట్టుకున్నాడు.

కిటికీలోంచి ఈ దృశ్యాన్ని చూస్తోన్న వెన్నెల్ని చూసి మరి అక్కడ నిలవలేక వచ్చేశాను.

ఆలోచిస్తానని హామీ ఇచ్చారని తర్వాత చెప్పేడు నాన్న.

కానీ తన ఆలోచన ప్రకారమే చేశారు ప్లీడరు గారు.

చెరువులు తప్పించి వేరే వాళ్ళకి కౌలు కిచ్చేశారు.

లబోదిబోమన్న నాన్న మీద కేకలేసి నోరు మూయించారు.

ఆ దెబ్బకి నాన్నకి నడుం విరిగినట్లైపోయింది. మంచం పట్టేశారు. కుటుంబ పోషణభారం నా మీద పడింది. హైదరాబాదు వెళ్ళి ప్రైవేటు కంపెనీలో చేరాను. తినీ తినక డబ్బు ఇంటికి పంపేను. అన్ని రకాల పోటీ పరీక్షలకీ రాత్రింబవళ్ళు ప్రిపేరయ్యాను. మమ్మల్నెంతో హీనంగా చూసిన ప్లీడరుగారి కళ్ళు చెదిరేంత ఉన్నత స్థాయికి చేరాలన్న ఆకాంక్ష – వెన్నెలకి దగ్గరయ్యేందుకిదొక్కటే మార్గమన్న ప్రగాఢ విశ్వాసమూ నన్ను దీక్షాబద్ధుడ్ని చేశాయి.

సర్వీస్ కమీషన్ పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడ్నయ్యాను. యమ్మార్వోగా ఉద్యోగం వచ్చింది.

ఆ వార్త చెప్పడానికి కొండంత ఆనందాన్ని మోసుకు వెళ్ళిన నేను, కట్టెలా మారిపోయిన నాన్నని చూసి మొదలు తెగిన వృక్షంలా కూలబడిపోయాను.

కౌలు పొలం చేజారేక, ఆయన కళ్ళల్లో మళ్ళీ కోటి కాంతులు చూడాలన్న నా కోరికని అసాధ్యం చేస్తూ ఆయన కనురెప్పలు మూతబడిపోయాయి శాశ్వతంగా!

కర్మకాండ పూర్తయ్యేక పట్నం వెళ్లేను. వెన్నెలని చూడాలని వెళ్ళేను. విషమ పరిస్థితుల కొలిమిలో నిలువునా కాలినా నాలో మార్పు రాలేదు, రాబోదని చెప్పాలని వెళ్ళాను.

చాలా ముభావంగా మాట్లాడారు ప్లీడరుగారు. నాన్న మరణవార్త విని కూడా రెండు సానుభూతి మాటలు పలకలేదు. నా గొంతు విని కాబోలు పరుగున ఒగురుస్తూ వచ్చి వాలింది వెన్నెల.

ఆమె కళ్ళల్లో ముఖంలో అణువణువులో చెప్పలేనంత వర్ణించలేనంత ఆనందం – పరమానందం – బ్రహ్మానందం!

"నాకు యమ్మార్వోగా ఉద్యోగం వచ్చిందండీ. ఇదంతా మీ చలవే"

"గెజిటెడ్ ఆఫీసరువన్న మాట. చాలా సంతోషం. కూర్చో కూర్చో" ఆనందానికి అర్థంలా వెలిగిపోయిందామె మోము!

కూర్చోబోతోంటే ప్లీడరు గారు లేచారు. మరి కూర్చోలేకపోయాను.

"మంచిదోయ్" ఇహ వెళ్ళొచ్చున్నట్టు చూశారు.

వెన్నెలతో ఎన్నో ఎంతో మాట్లాడాలని వుంది. గుండెల్లోని మాట విప్పి చెప్పాలని వుంది. ఈ గుండె గుడిలో దేవతవై వెలుగొందేందుకు రా రమ్మని చెప్పాలని వుంది. ఈ ప్రేమ తాపసికి ఎప్పుడు మోక్షం ప్రసాదిస్తావని అడగాలని వుంది. మన మూగ ప్రేమ గొంతు సవరించుకుని కృష్ణశాస్త్రి కమ్మని భావగీతాన్ని కోయిల కంఠంతో పాడే తియ్యని రోజు ఎప్పుడొస్తుందో తెలుసుకోవాలని వుంది.

కాని పరిస్థితి ప్రతికూలంగా వుంది.

మాటలు గొంతులో చిక్కడిపోయాయి.

కళ్ళు బేలగా నిస్సహాయంగా చూశాయి.

నా మనసెరిగిన వెన్నెల నా భావ సంచలనాన్ని గ్రహించే వుంటుందనుకుని నిట్టూర్చాను.

నేను ఉద్యోగం చేస్తున్న ఊరు పేరు చెప్పి, "దయ చూపాలి" అని చెప్పి వచ్చేశాను.

ఆ మాట వెన్నెలనుద్దేశించేనని ఆమె గమనించి వుంటుందని నా ఆశ.

అయినా వుండబట్టలేక రెండు మూడు ఉత్తరాలు రాశాను. ఒక ప్రేమ కావ్యాన్నే సమర్పించాను. కానీ వేటికీ జవాబు రాలేదు. అసలందాయో లేదో కూడా తెలీదు. వెళ్ళి ఆమెని కలిసి నా గుండెల్ని చీల్చి, అందులో ప్రతిష్ఠితమైన ఆమె విగ్రహాన్ని చూపిద్దామని ఎంతో తహతహలాడాను. కానీ పని ఒత్తిడి వల్ల వీలుపడలేదు.

ఇంతలో హఠాత్తుగా మండు వేసవిలో కురిసిన చిరుజల్లులా వెన్నెల దగ్గర్నుంచొచ్చింది ఉత్తరం.

వెన్నెల పిలుస్తోంది! ప్రేమ హస్తాన్నందకోను రా రమ్మని పిలుస్తోంది! ఇన్నాళ్ళ మౌనవ్రతానికి వీడ్కోలు చెప్పి మనసారా ప్రేమగా ఆర్తిగా పిలుస్తోంది!

వెంటనే రెక్కలు కట్టుకుని ఎగిరెళ్ళదామనుకున్నాను. అక్షరాలా వెళ్ళేవాడ్నే. కానీ మా ప్రాంతంలో ముఖ్యమంత్రి రాజకీయ సదస్సు పెడుతున్నందున, అధికారులూ మంత్రులూ మోహరించినందున, పది రోజుల వరకూ వెళ్లడానికి వీలు పడింది కాదు.

ప్లీడరు గారు ఏమన్నాసరే, కులాల గోడలు అడ్డుగా నిలిచినా సరే, అన్నిటినీ అధిగమించి వెన్నెలని నా గుండెలకి హత్తుకోవాలనుకుని కృత నిశ్చయుడ్నై బయల్దేరాను.

ఆ ఊళ్ళో రైలు దిగేసరికి చందమామ ఉదయిస్తున్నాడు.

అంటే వెన్నెల్ని పౌర్ణమి రోజున కలవబోతున్నానన్న మాట.

నిజంగా నా మనస్సులో మల్లెల మాలలూగాయి. మయూరాలు నాట్యమాడాయి. సుగంధ పరిమళం సర్వత్రా వ్యాపించింది. పరసరాలన్నీ పెళ్ళికళని సంతరించుకున్నాయి. లోకం ఒక్కసారే పచ్చగా తీయని కోయిల గొంతులా కమ్మని పాటలా మారిపోయినట్లుగా వుంది!

ప్లీడరు గారింటి ముందు ఆటో దిగాను.

తేజో విహీనంగా వున్న ఆ ఇంటిని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాను. ఏదో తెలీని భయం నా గుండెల మీద కర్కశంగా నర్తిస్తోంటే గుండెల్ని చిక్కబట్టుకోడానికి వ్యర్థ ప్రయత్నాలు చేస్తూ చూశాను. శ్మశాన శాంతి ఆ ఇంట్లో తాండవిస్తున్నట్టు అనుభూతి కలిగింది. బ్రహ్మాస్త్రం తగిలిన పక్షిపిల్లలా విలవిల్లాడాను.

ప్రక్కింటావిడ – నాకు ఉచితంగా గది ఇచ్చిన వాళ్ళు – బయటికొచ్చింది. గొంతుకలో సుళ్ళు తిరుగుతోన్న దుఃఖాన్ని అదిమిపట్టి వెళ్ళి పలకరించాను.

"నువ్వుటయ్యా. ఎంతటివాడివయ్యావు. చాలా సంతోషం బాబూ – రా రా "

వారింట్లోకి వెళ్ళక తప్పలేదు.

ఆ కబురూ ఈ కబురూ అయ్యాక ప్లీడరుగారి చిన్నమ్మాయి గురించడిగాను.

"ఏం చెప్పమంటావు బాబూ. అంతా దాని తలరాత!"

"ఏమయ్యిందండీ"

"ఎవరో కులంగాని వాడ్ని ప్రేమించిందట. ఎంత చెప్పినా ఎన్ని సంబంధాలు తెచ్చినా విన్పించుకోలేదు. కడకి అతడొస్తే మాట్లాడేక నిర్ణయించడానికి ఒప్పుకున్నారు. ఉత్తరం రాసింది గాని అతగాడు పత్తాలేదు. అతగాడి అడ్రస్సు తీసుకునెళ్ళి అతడి శుభలేఖ తీసుకువచ్చారు"

ఉలిక్కి పడ్డాను. "శుభలేఖా?"

"అవున్నాయనా. పెద్ద ఆఫీసరయ్యాడు కదా. కలిగినింటి అమ్మాయిని రంగ రంగ వైభోగంగా పెళ్ళి చేసుకున్నాట్ట ..."

ప్లీడరు గారి తెలివి ఏరకంగా పనిచేసిందో అర్థమైంది.

"ఆ తర్వాత ఏం జరిగింది?"

"ఇంకేం జరుగుద్ది. ఇంకో సంబంధం ఖాయం చేశారు. ఎవరూ చూడకుండా నిద్రమాత్రలు మ్రింగి ప్రాణాలు తీసుకుంది పిచ్చిపిల్ల!"

"ఎంత తొందర పడ్డావు వెన్నెలా!"

నా హృదయ వీణ తీగలు ఛట్ ఫట్‌మని తెగిపోగా కృంగిపోయాను.

కుళ్ళిపోయాను. కూలబడిపోయాను.

ఆవిడేదేదో చెబుతోంది. కానేమీ వినబడటం లేదు. లేచి పెరట్లోకెళ్ళి ప్లీడరుగారి డాబా వంక చూశాను.

వెన్నెల్లో తడుస్తున్నాయి డాబా, బాల్కనీ కూడా.

కానక్కడ వెన్నెల – నా వెన్నెల లేదు!

ముక్కలవుతోన్న గుండెల్ని చిక్కబట్టుకోలేక బావురుమన్నాను.

"ఇది మల్లెల వేళయనీ
ఇది వెన్నెల మాసమనీ
తొందర పడి ఒక కోయిల
ముందే కూసిందీ చిందులు వేసిందీ..."

ఎక్కడ్నుంచో పాట తేలి వస్తోంది.

పిచ్చి కోయిల!

మోసం ద్వేషం లేని సీమ లేనే లేదని తెలీక నమ్మింది. మోసబోయింది!

కోయిలా! వెన్నెలా!

నా కళ్ళనుంచి రక్తాశ్రువులు ధారలుగా కారిపోతున్నాయి.

నా బ్రతుకులోంచి వెన్నెల వెళ్ళిపోయింది. ఇక మిగిలింది కృష్ణపక్షమే.

గత కాలపు మల్లెలు వెన్నెల స్మృతులన్నీ కళ్ళముందే అగ్ని కీలల్లో నిలువునా దహించుకుపోతుంటే ప్రేక్షకుడిగా పిచ్చివాడిగా చూస్తూండిపోయాను!

ఎంత దౌర్భాగ్యుడ్ని నిజంగా!

* * *

(ఆంధ్రభూమి వారపత్రిక 9-6-1994)